

תחילתו של עניין מופלא זה היא לפני מאתיים ושלושים שנה, במאמר חסידות שאמר כ"ק אדמו"ר הזקן בשבת פרשת וארא, מברכים החודש

שבט, בשנת תקנ"ד.

המשכו, כאשר המאמר הועלה על הכתב על ידי המהרי"ל, אחיו של רבנו הזקן, ובאופן יוצא מן הכלל לחלוטין, הוגה על ידי רבנו הזקן, בעל המאמה. המאמר, שאף התעטר בשם מיוחד בנינו – 'דער פרומער וארא' (ה'וארא' ה'יראשמים], זכה לשורה של התייחסויות מיוחדות של רבותינו נשיאינו בדורות הבאים.

כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק' כתב לו הגהות, כ"ק אדמו"ר מהר"ש וכו"ק אדמו"ר מוהרש"ב דיברו וסיפרו על כך, כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ רשם וגילה את הדברים, וכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו חזר על המאמר, עם תוספות משלו, לא לפני שהקדים לו הקדמה על ייחודו.

מהו ה'פרומער וארא'? מה עניינו ומה ייחודו?

נפתח בדברי הרבי בהתוועדות שבת פרשת וארא תשי"ב:

באחת מרשימותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, מסופר מה ששמע מאביו כ"ק אדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע:

"סיפר כי שמע מהרב החסיד ר' משה לייב ז"ל מבאָרדיטשוב (הוא ה' נכד הרלו"י ז"ל), אשר כ"ק רבינו הגדול בעת שכתב את הספר הק' תניא, הנה באיזה ענין ומדריגה שהתעסק בכתיבתו כן ה' מעמד ומצב נפשו הק', ואם ה' זמן דמרה שחורה ה' בפועל ממש ענין דמרה שחורה שוכן על פני כל החסידים... ואם ה' מתעסק בענין דשמחה היתה השמחה נעלית ורבה מאד מאד" – ע"כ מה ששמע כ"ק ארנ"ע מנכד הרה"ק הרלו"י צ' מבאָרדיטשוב.

והוסיף כ"ק ארנ"ע: **"היינט וואָס האָט זיך אָפּגעטאַן בעת דער רבי האָט געזאָגט דעם דרוש וארא גו' ושמי הוי' גו' [=ויתר על כן, מה התרחש כאשר הרבי אמר את הדרוש וארא גו' ושמי הוי' גו'] – שקנה לו שם "דער פרומער וארא" – ענין כי לא ידה ממנו נדח, עס האָט גאָר געמוזט זיין [=היה מוכרח להיות] מורא גדול בעת מעשה... הדרוש הזה הוא כת"י דורנו מהרי"ל (דער פעטער [=הדוד] לייבעלע) ותיקונים שורות אחרות כת"י כ"ק רבינו הגדול בעצמו, אַ בייעז חסידות [=חסידות 'כועסת] כו'".**

מאמר זה – בכת"י המהרי"ל ואיוז שורות כת"י ק אדה"ו – נשמר עד היום, אבל מכיון שהמאמר אינו כנמצא (המאמר נדפס פעם אחת בלעמבערג, אבל עם הרבה טעויות), ויום הש"ק זה (שחל בכ"ח טבת) קשור עדיין עם יום ההילולא של רבינו הזקן (בכ"ד טבת), ונוסף לכך ה"ז שבת פרשת וארא – יאמרו עכשיו מאמר זה, אבל לא ממש בלשון הרב, כי אם ביחד עם הערות אדמו"ר הצ"צ על המאמר ועם הוספות. כפי שצוין בהערת המו"ל על המאמר, בעת אמירת המאמר, באותה התוועדות של שבת פרשת וארא תשי"ב, הרבי בכה מאוד!

בכל פעם אור חדש

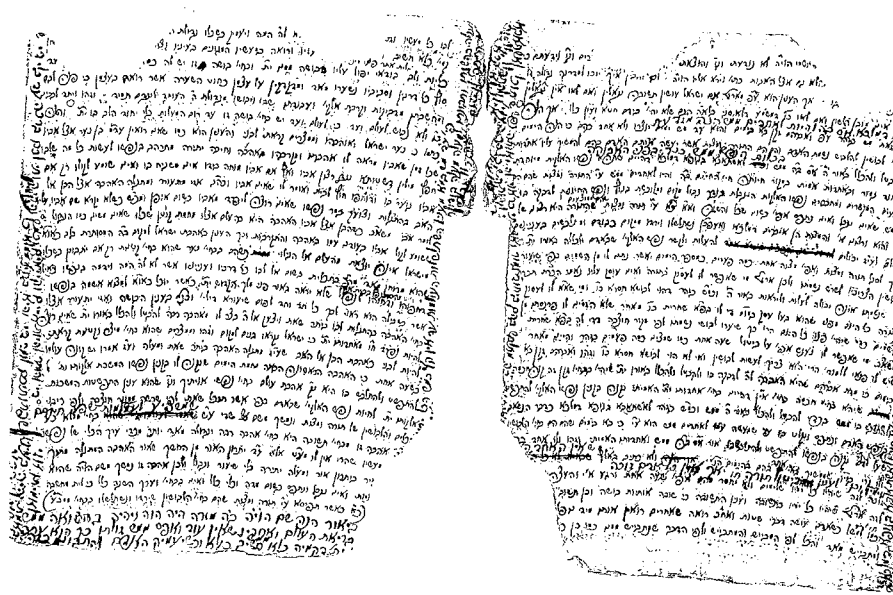
בגיליון השני של 'כרם חב"ד', גיליון ניסן תשמ"ז, חשף עורך ה'כרם', הרה"ח הרב יהושע מונדשיין ע"ה, את צילום כתב היד של המאמר עם הגהות אדמו"ר הזקן.

להלן קטעים מדברי הרב מונדשיין בהקדמה לצילום כתב היד:

"אודות דרוש זה כותב כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע, מאשר שמע מאביו, כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע, בשבת קודש וארא תרנ"ו (התמים, ח', ז'): כ"ק אאמו"ר [מוהרש"ב] מספר, אשר המאמר וארא [המדבר בעניין 'כי לא ידה ממנו נדח', אינו הנדפס ב'תורה אור'] קנה לו שם 'דער פרומער וארא', ואשר מאמר זה היה רגיל כ"ק אדמו"ר [הזקן] לחזור אותו אחת לג'

מאור איז אלע מאל ווי א דבר חדש [=ואמר אבי, אור הוא בכל פעם בשווה, אבל מאור הוא תמיד כדבר חדש]. ממאמר זה – ממשיך כ"ק אאמו"ר דיבורו – ישנו רק שני דפים בכתב יד קודש דורנו מהרי"ל [מיאנאוויטש, אחי אדמו"ר הזקן] ובאיזה מקומן הגהות כתב יד קדש כ"ק אדמו"ר הזקן' (הדברים נעתקו בשינויים קלים בלוח 'היום יום' ב' שבסט, ומשם הועתקו לכאן, בתוספת כמה תיבות בסוגריים מרובעים. ב'התמים' שם נזכר על דבר הדרוש וארא, שאמרו מוהרש"ב באותה שבת קודש – מאמר זה לא נמצא בספר המאמרים תרנ"ו, וראה ב'רשימת מאמר דא"ח דמוהרש"ב' [ברוקלין, תשמ"א] עמ' ס"ח בהערה).

"ומה יגל לבנו עתה, בהגלות נגלות לעינינו דרוש

המאמר 'דער פרומער וארא' עם הגהות בכתב יד קודשו של כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע

זה, ועליו הגהותיו של כ"ק אדמו"ר הזקן נבג"מ בעצם כתיבת יד קדשו – והוא, כמדומה המאמר היחיד המצוי בידינו עם הגהות כת"י אדמו"ר הזקן... "לדפי כתב היד מצורפים דבריו של כ"ק אדמו"ר מהוויי"צ בגוף כתב היד, וזה לשונו הק': **דרוש וארא אל אברהם הועתק בס' נודע בשערים (קכ"א א') הדרוש הוא של כ"ק ארמו"ר הגדול צוקלקלה"ה נבג"מ זי"ע. הכתב, הפנים (כמדומה אשר הוא כי"ק דורינו הררי"ל (אחי אדמו"ר) מיאנאוויטש, או) כתב יד מעתיק, וההגהות שמן הצד ובין השיטין הוא כי"ק אדמו"ר הגדול צוקלקלה"ה נבג"מ זי"ע.**

סדר השתלשלותו, בא בירושה להור כ"ק אאמו"ר [מוהרש"ב] מכ"ק אאזמו"ר [מהר"ש] צוקלקלה"ה נבג"מ זי"ע. "המאמר כשלעצמו נדפס בספר 'תורה אור' (דפוס לעמבערג תרי"א – השונה מה'תורה אור' שלפנינו),

מאמר שזכה להתייחסויות מופלאות של רבותנו נשיאנו. כ"ק אדמו"ר הזקן נ"ע

ושנית, בספר מאמרי אדמו"ר הזקן עה"ת (ח"א) ובשניהם אין הנוסח זהה לזה שלפנינו עתה. **"כאמור לעיל, חזר אדמו"ר הזקן ואמר דרוש זה מדי כמה שנים. בספר מאמרי אדמו"ר הזקן הנ"ל (עמ' רל"ח) נדפס המאמר מהעתקה, שבראשה נרשם: "את זו דרש אדמו"י בשבת שמברכין שבט שנת תקנ"ד" (וראה בספר מאמרי אדמו"ר הזקן (הקצרים) תרי"ח, הערה 86, על דבר דרוש וארא תקנ"ו, הנוכר ברשימות הצמח צדק בכמה מקומות – ניתן למצוא קשר בין העניינים שם לבין הדרוש שלפנינו). "גם אדמו"ר הצמח צדק חזר על דרוש זה (בהרחבה קצת) כמה וכמה פעמים... בשבת קודש וארא תשי"ב אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א את המאמר דיבור המתחיל... המיוסד על המאמר הנ"ל והגהות הצמח צדק שעליו – ובהוספות מדיליה...**

"כאן נדפס המאמר בנוסח שהוהה ע"י כ"ק אדמו"ר הזקן, ובין חצאי ריבוע נוספו – לפי העתקות אחרות – התיבות החסרות במקום שהנייר קרוע. התיבות והמשפטים שנכתבו בגוף כתב יד קודש של אדמו"ר הזקן עצמו נדפסו כאן במודגש... ועוד הוספנו וליקטנו כמה משפטים מדרוש וארא תשי"ב הנ"ל – בדברים שיש בהם משום תוספת ביאור לענ"ד – וזאת למודעי, כי מאמר זה הוא מרשימות השומעים, ולא הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א.

"ובכל זאת עדיין לא יצאנו ידי חובתנו, באשר לבירור מקחו של רבנו הזקן בדרוש נכבד זה, ומן הראוי להשוות היטב את כל כתבי היד אשר בידינו היום (הן אלו שבלי הגהות ה'צמח צדק' והן אלו שעמן), ואנחנו רק התחלנו במלאכה."

עד כאן מדברי הרב מונדשיין ע"ה ב'כרם חב"ד'.

'תשובה אותיות בושה'

המקומות העיקריים בהם מופיע המאמר המקורי של אדמו"ר הזקן, וכן המאמר עם הגהות ה'צמח צדק', מפורטים בהערה הראשונה למאמר של הרבי משנת תשי"ב, כפי שנדפס בסדרת 'תורת מנחם – התוועדויות' בעריכת ועד הנחות בלה"ק:

פרט למאמר שנאמר בשבת פרשת וארא תשי"ב, עליו מדובר בהרחבה בפנים הסקירה, יש מאמר נוסף של הרבי שיסודו במאמר 'דער פרומער וארא' לאדמו"ר הזקן, והוא דיבור המתחיל 'וארא' שנאמר בשבת פרשת קודש פרשת וארא, ראש חודש שבט תשכ"ו.

גם במאמר זה יש ביטויים מופלאים בנושא המרכזי של המאמר – עניין התשובה. ראו שם בהרחבה (תורת מנחם – התוועדויות תשכ"ו, ובספר המאמרים תשכ"ו). בנוסף לכך, יש בו דיון מעניין ומאלף לגבי עצם העובדה, שמאמר מסוג זה נאמר דווקא בשבת פרשת וארא:

"צריך להבין, מה שדרוש זה אמרו רבינו הזקן בפרשת וארא... ולמאורה, מאמר כזה מתאים יותר שאמירתו תה' בפרשת שמות, שבה מדובר אודות מעמדם ומצבם של בני ישראל בהיותם בגלות ושעבוד מצרים, בעבודה קשה בחומר ובלבנים כו'. ומהו הטעם שמאמר זה נאמר בפרשת וארא, שבה מתחיל כבר ענין הגאולה, החל מהמכות שהכה ה' את מצרים, שאז כבר בטלה עבודה מאבותינו?"

והרבי עונה:

"הדרוש הנ"ל נאמר בפ' וארא דווקא, שבה מדובר אודות הגאולה, ולא בפ' שמות, שבה מדובר אודות הגלות וקושי השעבוד, כי כדי שתוכל להיות אמירת דרוש כזה, שענינו לפעול ענין שהוא מעין ודוגמת שלימות הבירור דלעתיד לבוא, שאז יתבררו גם הקליפות הטמאות, צריך להיות מעמד ומצב של גאולה.

"ובהקדים, שכללות ענין גלות מצרים שבפ' שמות, עם היותו מצד פרעה, הרי זה פעל ירידה כו' אצל בני ישראל. ועד כדי כך, שענין הגלות

פעל אפילו אצל משה רבינו, כפי שמסופר בסוף פרשת שמות, שמשה רבינו טען להקב"ה, למה הרעותה לעם הזה. והענין בזה, שמצד משה רבינו לא שייך שענין הגלות יפעל עליו כו', אבל אף על פי כן, היתה אצלו איזה נגיעה כו', מצד התקשרותו עם בני ישראל, להיותו רועה ישראל, כמו רועה שרצונו להיות יחד עם צאן מרעיתו, וכפי שאמר הרה"צ מבאָרדיטשוב, שאי אפשר שיה' בגן עדן לבדו חס ושלום ללא שאר בני

מעמד ומצב של גאולה

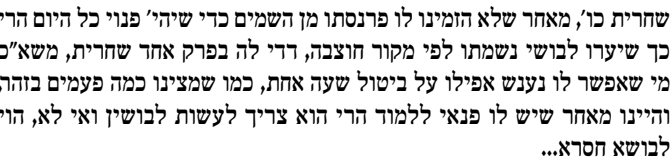
ישראל. ועל דרך זה מצינו אצל משה רבינו, שהוצרך להשאר במדבר יחד עם דורו, שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו. וכן ירמ' הוצרך לילך לגלות כדי להיות יחד עם בני דורו, והיינו לפי שרועה נאמן צריך לילך עם צאן מרעיתו, באיזה מקום שיהי' כו'. ומצד ההתקשרות של משה עם בני ישראל, פעולת הגלות על בני ישראל פעלה גם על משה רבינו, שטען להקב"ה למה הרעותה לעם הזה. ועל זה נאמר בהתחלת פרשת וארא וידבר אלקים אל משה, דיבר אתו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרעותה לעם הזה, באמרו, וארא אל אברהם וגו', חבל על דאבדין ולא משתכחין כו', שהאבות לא הרהרו אחר מדותי, ואתה אמרת למה הרעותה, היינו, שעל זה הוצרך להיות ענין של ביטוש מלמעלה (מלמעלה דוקא, כי אלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו), ע"ד מארז"ל אעא דלא סליק בי' נהרא [עץ שהשא אינה עולה בן] מבטשין לי' כו'. ולאחרי זה ה' יכול להתחיל ענין הגאולה כו'.

"ועל דרך זה מובן בנוגע להדרוש הנ"ל שאמירתו היתה בפרשת וארא דוקא, דהנה, תוכן הדרוש בעניני פרומקייט כו' (כפי שנקרא 'דער פרומער וארא') הוא ענין הביטושים ברוחניות, על דרך ענין הגלות והשעבוד בחומר ובלבנים כפי שהוא ברוחניות, בחומר דא [זה] קל וחומר ובלבנים דא [זה] ליבון הלכתא כו'. ועל ידי זה היה יכול להיות מעמד ומצב של גאולה, שאז יכולים לפעול באמירת הדרוש ענין שהוא מעין ודוגמת שלימות הבירור דלעתיד לבוא, שגם הניצוצות שנתרחקו ונאבדו, יתעלו ויוכללו בקדושה.

"וכל זה מודגש עוד יותר עתה, שנשארו כמה ימים לביאת משיח, ולכן מפצים (מ'גיסט [שופכים בשפע]) חסידות בריבוי, החל מהביכלאָך של רבינו הזקן, וכן הביכלאָך של הצמח צדק, שהשנה היא שנת המאה להסתלקות־הילולא שלו, שמדפיסים לאחרונה, ועד לדרושי רבינו נשיאנו, שעל ידי זה מאירים את החושך כו', ועד שזוכים לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש".

הנדפס ב'כרם חב"ד' הנ"ל).

"... וצריך לסגל תורה ומצות ואפילו מצוה א' כמה פעמים, כמספר הימים אשר נתנו לו מן השמים, כפי שיעור הלבושין הצריכים לשרש נשמתו. ולכן אמרו רז"ל מי שאפשר לו לעסוק בתורה ואינו עוסק עליו נאמר הכרת תכרת וגו' שנשמתו אינה יכולה לעלות וליראות באור ה', וכמו שכתוב בזהר דהוי לבושא חסרא כו'. ומי שאי אפשר לו לעסוק בתורה כל היום מפני שהוא בעל עסק במשא ומתן, די לו בפרק אחד

”אך אין כל אדם זוכה לזה שיהיו כל ימיו שלמים ולא יחסר מהם אפילו שעה אחת ורגע אחד, והעצה לזה אמרו רז”ל שיהיו כל ימיו בתשובה. וענין התשובה כן טובה אותיות בושה, וכן תשוב [אותיות בושת], וכמו למשל כשאדם עושה דבריו שטות ואחר כך רואה שאחרים רואין אותו מיד נופל [עליו הבושה] ומתבייש מאד. והכל לפי המבייש והמתבייש ולפי הדבר שנתבייש ממנו. כמו כן כשישים האדם [אל] לבו כל מעשיו ודבוריו ומחשבותיו אשר לא לה' המה, ויעמיק בשכלו גדולת ה' [אשר הוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכולא] קמ' כלא חשיב [ואיך הוא עומד] עליו ורואה במעשיו המגונים בעיניו, וצופה ומביט כל מחשבותיו ודבוריו כליות ולב ולית אשר פנוי מיני', בודאי יפול עליו הבושה ממנו ית'. ובחינת בושה זו יש לה כמה [בחינות מרום המעלות] עד סוף כל דרגין, וסביביו נשערו מאד ומדקדקין על עצמן כחוט השערה אשר רואין בעצמן כי פנה לבם ומחשבתן מרביקות וקרבת אלקים ועבודתו, שבו ויבשו מגדולת ה' העומד לנגדם תמיד...”

"יש בחינת מצרים ופרעה בקדושה כנגד מצרים ופרעה שבקליפה, כי זה לעומת זה עשה האלקים וזה נמשך מזה, כי מחמת שפרעה בקדושה הוא גילוי אלקות כמות שכתוב בוהר דאתפריעו כל נהורין, לכן נמשך ונשתלשל מרום המעלות עד סוף כל ררגין עד שנעשה למטה בקליפה מן ההפך אל ההפך לגמרי, בחינת השכחה לא ידעתי את ה'. ולכן אמרו רז"ל על פסוק וירא אלקים את האור כי טוב, כי טוב

ללגנון, וכמו שכתוב ואת צנועים חכמה וכתוב כבוד אלקים הסתר דבר. ומצרים
שבשקדושה הוא בחינת מיצר וקטנות שבקדושה, שמסתפק בתורתו ועבודתו שלומד
ה' היפך מה שכתוב ואתהלכה ברחבה שהוא בחינת מוחין וגדלות
כי פקודי דרשתי, דהיינו כמו למשל אדם שהולך על אם הדרך אשר ידע
למול שלום ואעפ"כ שואל ודורש עלי' כמסתפק, כי ירא לנפשו שמא הוא
דור ואתהלכה ברחבה כי פקודי דרשתי, שאני דורש ושואל
לא יצאתי ידי חובתי עדיין, ומחמת בחינת מצרים שבקדושה נמשך
עד שנעשה למטה בקליפה ערות הארץ ... ויציאת מצרים היא בחינת
עצמו, כשהוא רואה בעצמו שהוא רחוק מה' בתכלית..."

הקדמת התשובה לגאולה

מכאן, לכמה שורות מתוך דיבור המתחיל 'וארא' של הרבי משנת תשי"ב,
שכאמור מיוסד על ה'פרומער וארא' של רבנו הזקן (מהדורת 'תורת מנחם
- התועדויות'):

... "שההכרח בענין התשובה בשביל הגאולה הוא בכל אופן, והיינו, שגם כאשר אין בידם חטא ועון כלל, מוכרח להיות הקדמת ענין התשובה לענין הגאולה, שאין להדבר תלוי אלא בתשובה...

“... בנוגע לעבודת האדם, דאף שהוא אוהב את השם וירא את השם, מכל מקום אין האהבה ויראה שלו נחשבת לכלום, ובודאי שיש לו להתבונש ולהכלם ביותר כבו'. ובפרט כשיתבונן בריחוק הערך שלו שאינו יודע גם מהות העשר ספירות, ושהרי ידיעתו בהם היא רק ידיעת המציאות ולא השגת המהות... ועל ידי התבוננות זו תפול עליי הכושה ממנו ית', שזהו ענין התשובה...

”אך כיצד יבוא לבחינת תשובה זו, הנה כתיב כי נער ישראל ואוהבהו וממצרים קראתי לבני. והענין הוא, כמו שאנו רואים על דרך משל אצל בן נער, שכל זמן שנמצא בקירוב לאביו ואביו מראה לו אהבתו ומקרבהו באהבה וחביבה יתירה, אז מתרחב הבן בנפשו לעשות מילין דשטותא מצד קטנות המוחין, אף שהוא נגד דעון אביו, ואף אם אביו מוחה בידו אינו משגיח בו ואינו שומע לקולו. ורק כשאביו נזעזע בו ורוחפו לחוץ ואומר לו שאינו אביו וכחאי גוואא, אזי מתעורר ומתגלה אהבת הבן אל האב בהתגלות לבו וצווקע במר נפשו שאינו רוצה ליפרד מאביו, ממכל שכן כשלא יקרא בשם אביו כו’.

”וכך הוא הענין באהבת ישראל למקום ברוך הוא המסותרת בלב כל אחד ואחד מישראל, שאינה יוצאת מן ההעלם אל הגילוי כי אם ע”י ההתבוננות בריחוקו מה’ וזהו כי נער ישראל ואוהבהו, דכאשר ישנו ענין הקירוב (ואוהבהו), יכול להיות נער ישראל, שיעשה מעשי נערות וקטנות, ודוקא ממצרים קראתי לבני, דע”י ממצרים הוא מיצר וקטנות, ענין הבושה הנ”ל, ע”י קראתי לבני, שעל ידי זה הוא גילוי האהבה ביתר שאת.

"וזהו מעלת ענין התשובה, שגם מי שאינו זוכה שיהי ימיו שלמים, שחור בלבושי התורה ומצות שלו, אפשר שתהי' התקשרות נפשו בעצמות ומדות ע"י התשובה. ואדרבה, יש מעלה בהתקשרות שע"י התשובה על ההתקשרות שע"י לבושי התורה ומצות, כי ההמשכה שע"י לבושי התורה ומצות היא בבחינת גבול, ה"ינינו, שלפי ערך עבודתו בקיום התורה ומצות שהוא ענין הלבושים, הנה באופן כזה היא ההמשכה, שהיא מבחינת ממלא כל עולמין, אבל ע"י התשובה, הרי ענין התשובה הוא בשעתא חדא וברגעא חדא, וההמשכה שעל ידי זה היא בבחינת כלי גבול...

”...האהבה הבאה מבחינת התשובה היא כמו ירושה שנפל לו הון רב אשר לא עמל בו, וכך האהבה וקרבת ה' הבאה ע"י התשובה והבושה היא שלא ע"י מעשיו הטובים דבר יום ביומו, כי אם בשעתא חדא כו', והוא ענין הבא בתורת ירושה... ”ויש להוסיף, שמורשה הוא גם מלשון ראש, ומורה על ההתקשרות עם ראש העדה, ראשיכם שבטיכם, והיינו, שכדי שגם חוטב עצים ושוואב מימך יגיעו לגילוי שם הוי', צריך ההתקשרות עם ראשיכם שבטיכם, שלא להפרד ח"ו מהמוריש, וכנ"ל בענין התשובה, שהוא כמו הבן שאינו יכול לסבול כאשר אביו אומר לו שאינו אביו, ורוצה להיות מקושר אליו.

“ועל ידי זה וידעתם כי אני הוי’, שתהיו מקושרים (רצת לשון התקשרות) לשם הוי’ דלעילא, בחי’ ה’ הוה ויהי’ כאחד, בחי’ בלי גבול, שכל זה בא ע”י התשובה.” ■

לכבוד מעלת הרב הגדול, מעוז ומגדול,
מרבני המועצה הדתית קרית מלאכי, רב פעלים לתורה ולתעודה בעירנו

יעקב שזויכה שליט"א

אתך אנו באבלך על פטירת אביך הדגול, היקר באדם

הרב אליהו שוויכה ז"ל

כולנו משתתפים באבלה הכבד של המשפחה

מן השמים תנוחמו ולא תוסיפו לדאבה עוד

יו"ר המועצה הדתית
מיישל מיכאל טפיר

ראש העיר
אליהו זוהר

המרא דאתרא
הרה"ג חיים שמעון פינטו שליט"א

חברי ועובדי המועצה

ועד נחלת הר חב"ד, קרית מלאכי

מיסודו ובנשיאותו של כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

נטפי יחומין

מצטערים אנו בכל לב בצערו ובאבלו הגדול של כמ"ע האי גברא רבא, גדול בתורה בחסידות, ומצודתו פרוסה והשפעתו רבה, מוותיקי ונכבדי תושבי נחלת הר חב"ד, חבר הרבנות דקרית מלאכי ומראשי ישיבת תומכי תמימים המרכזית כפר חב"ד

הגה"ח הנעלה הרב יעקב שז"ר

וכל המשפחה היקרה והנכבדה שיחיו

עם פטירת אביו היקר והנכבד, מחשובי קהילת ארם צובא בברזיל הר"ר אליהו ע"ה

בנחמת ציון וירושלים ינוחמו ובהמשך הפעולות הברוכות בהפצת והרבצת התורה וחיזוק היהדות והחסידות ימצאו חיזוק ונוחם

בשם כלל תושבי השכונה